

POR DI NAVBERA L'ORÉAL Û GILLETTE DE

THE SYSTEM · 11

Por hûrgiliyek e ku mirov xwe wisa nîşan didin ku jê fêhmê dikin.

Jê re dibêjin paqijî, estetîk, nasname, çand, rêûresm.

Di rastiyê de, ew tenê sînorek e — di navbera tiştê ku tu nîşan didî û tiştê ku tu vedîşêrî de.

Hin wî dispêrin berberan, hin spehîkaran, hin jî makîneyên nûjen ên ku serbixwebûn û bêkêmasîbûnê soz didin. Lê por li wir dimîne, bi înad, bîranînek biyolojîk: berî ku tu bibî heyînek civakî, tu heywanek î.

Û dîsa jî, ew ne dijmin e. Hevalekî nerehet e, hevrêyekî rêwîtiyê ye ku tîne bîra te tu ji ku tê. Belavbûneke wî ya hema hema kapîler heye, rengêkî ku nexşeya te ya genetîk daye wî, û çîrokeke ku tu nikarî jê bibî. Yê ku ji alopesiyayê dikişînin jî ne bê por in — wan ew tenê ji bo demeke ku kes nikare diyar bike wînda kiriye.

Lê ji bo ku tu porê fêhmê bikî, divê tu vegerî ser koka wî — cihê ku tu her tim lê vedigerî: mirovê seretayî.

Ez wê wisa xeyal dikim, di dîmeneke noir a pêşdîrokî de. Du kes li pişt dîwarekî gihayê diaxivin. Kesê sêyemê tê û nikare ji hev derxe ka kî mêr e û kî jin e. Rû têr nake. Rû dixapîne.

Ji ber vê yekê jin biryar dide ku çarenûsa nasnameya xwe biguherîne.

Ew diçe ber çem, li xwe di avê de dinêre û rihekê dibîne.

Jê hez nake. Ew wê temsîl nake. Ew wê ji yên din cuda nake.

Ew kevirekî tûj dibîne û dest pê dike ku porê rake, mû bi mû.

Ew kifş dike ku por hêdî ji nû ve şîn dibe — û ev avantajekê dide wê: ne hewce ye ku ew her roj rêûresmê dubare bike. Û ew tiştêkî hê bihêztir kifş dike: mêr bi awayekî din li wê dinêre.

Cudahî dibe kişandin.

Cudahî dibe ziman.

Ji wir, tevahiya çanda porê çêdibe: pêşî sembolîk, paşê civakî, paşê tenduristî, paşê zanistî, paşê îdeolojîk.

Heta tundrewiyên nûjen: yên ku dibêjin por te ji bakteriyên diparêze û divê bê hiştin; yên ku dibêjin divê bê rakirin da ku tu bê qebûlîkirin; yên ku dibêjin divê şiklekî bidin wî da ku tu bê xwestin.

Rastî sadetir e: por çêdibe, mezin dibe, xwar dibe... û li cihê ku xwar dibe, dimire.

Lê reh zindî dimîne, bi înad, wek hin ramanên ku tu nikarî bi îradeyê jî derxî.

Û paşê qaîdeya dawîn heye, ya ku tenê çîrokbêj dizanin:

tu carî rehekê neke rih.

Cudahî hindik e — tenê dengdêrek.

Lê her tiştî diguherîne.

Ferdinando